

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6To/13/2018
Identifikačné číslo spisu: 9516100163
Dátum vydania rozhodnutia: 24. apríla 2019
Meno a priezvisko: JUDr. Štefan Michálik
Funkcia:
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:9516100163.3

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Michálika a sudcov JUDr. Viliama Dohňanského a JUDr. Gabriely Šimonovej na verejnom zasadnutí 24. apríla 2019 v Bratislave, v trestnej veci proti obžalovanej Ing. D. A., pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák. a zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. účinného do 30. septembra 2012, o odvolaní obžalovanej proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, z 09. októbra 2018, sp. zn. BB - 3 T 26/2016, podľa § 326 ods. 1 Tr. por., takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, písm. e/, ods. 3 Tr. por. napadnutý rozsudok sa z r u š u j e vo všetkých výrokoch o trestoch.

Na podklade § 322 ods. 3 Tr. por.

obžalovanú Ing. D. A., nar. XX.XX.XXXX v F. B., trvale bytom
T. č. XXX/X, XXX XX M. V.,

o d s u d z u j e

podľa § 277 ods. 4, § 36 písm. j/, písm. l/, § 38 ods. 2, ods. 3, ods. 8, § 39 ods. 1, ods. 2 písm. e/, ods. 3 písm. d/, § 41 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 (troch) rokov.

Podľa 49 ods. 1 písm. a/, § 51 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. uložený výkon trestu odňatia slobody obžalovanej podmienčne odkladá s probačným dohľadom nad jej správaním v skúšobnej dobe, ktorú určuje na 5 (päť) rokov.

Podľa § 51 ods. 3 písm. c/, písm. d/, ods. 4 písm. d/, písm. k/, ods. 5 Tr. zák. obžalovanej počas skúšobnej doby ukladá:

- zákaz stretávania sa s osobami, ktoré boli spolupáchateľmi alebo účastníkmi na trestnom čine,
- zákaz vstupu na vyhradené miesta alebo priestory, na ktorých trestný čin spáchala,

- povinnosť zaplatiť časť svojho daňového dlhu spôsobeného neoprávnenými uplatnenými nárokmi na odpočet dane z pridanej hodnoty pri páchaní trestnej činnosti podľa vyčíslenia príslušného daňového úradu,
- povinnosť dostaviť sa v určenom čase na príslušný útvar Policajného zboru určený podľa miesta pobytu, v odôvodnených prípadoch aj opakovane,
- povinnosť strieť nad sebou kontrolu vykonávanú probačným a mediačným úradníkom.

O d ô v o d n e n i e

Špecializovaný trestný súd v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica rozsudkom z 09. októbra 2018, sp. zn. BB - 3 T 26/2016, obžalovanú Ing. D. A. s poukazom na právoplatne uznanú vinu v bodoch 1, 2, 2.1, 2.1.1 a 2.1.2 rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. 3 T 26/2016, zo dňa 28.10.2016 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu, sp. zn. 6 To 14/2016, zo dňa 15.11.2017, ktorým bola uznaná za vinnú zo spáchania zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák. a zločinu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, 4 Tr. zák. účinného do 30.09.2012 (spáchané v dobe od januára 2008 do júna 2010), bola odsúdená podľa § 277 ods. 4, § 38 ods. 2, ods. 3, ods. 8, § 36 písm. j/, písm. l/, § 39 ods. 1, ods. 2 písm. e/, ods. 3 písm. d/, § 41 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 39 mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. bola obžalovaná na výkon trestu odňatia slobody zaradená do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 56 ods. 1 Tr. zák. bol obžalovanej uložený peňažný trest vo výmere 10.000,- Eur. Podľa § 58 ods. 2 Tr. zák. zaplatená suma peňažného trestu pripadá štátu. Podľa § 58 ods. 3 Tr. zák. pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, bol obžalovanej uložený náhradný trest odňatia slobody v trvaní 10 mesiacov.

Po vyhlásení rozsudku a po poučení o opravnom prostriedku prokurátor uviedol, že sa nevyjadruje. Obžalovaná po porade s obhajkyňou uviedla, že podáva odvolanie voči všetkým výrokom vyhláseného rozsudku. Rozsudok bol doručený prokurátorovi 27.11.2018, obhajkyňi 26.11.2018 a obžalovanej 28.11.2018.

Obžalovaná Ing. D. A. odôvodnila podané odvolanie prostredníctvom obhajkyne 13.12.2018, čo bolo 13.12.2018 zaslané prokurátorovi na vedomie s právom vyjadriť sa k nemu, ktorý doposiaľ toto právo nevyužil.

V dôvodoch odvolania obžalovaná, aj keď jej zahlásené odvolanie smerovalo voči všetkým výrokom rozsudku, napáda iba výroky o trestoch. Uložený trest odňatia slobody, jeho výmera a nepodmienečnosť, vzhľadom na všetky okolnosti prípadu, hlavne na celkový postoj obžalovanej od začiatku konania, je prísny, dokonca jednoznačne represívny. Súd pri ukladaní trestu sa neriadil dôsledne zásadami ukladania trestu, najmä pokiaľ ide o ukladanie trestu spolupracujúcemu obvinenému, najmä ustanovenia § 39 ods. 1, ods. 3, § 51 a § 49 ods. 1 Tr. zák. a opäť sa dôsledne neriadil názorom odvolacieho súdu. Obžalovaná prakticky od začiatku trestného stíhania spolupracovala s orgánmi činnými v trestnom konaní. Už pri začatí trestného stíhania požiadala vyšetrovateľa o možnosť spolupracovať, a tak významne prispieť k objasňovaniu závažných skutočností tejto trestnej veci, čo súd v konečnom dôsledku v odôvodnení rozsudku aj pripúšťa. Nie je možné súhlasiť s názorom súdu o potrebe uložiť jej nepodmienečný trest odňatia slobody. A to len z toho dôvodu, že v minulosti ako štátna zamestnankyňa - riaditeľka daňového úradu sa takisto zúčastnila na páchaní žalovanej trestnej činnosti ako tie osoby, s ktorými obžalovanú súd v odôvodnení rozsudku porovnáva. Súd však akosi nechcel pripustiť, že je tu zásadný rozdiel medzi obvinenými A., R. a T.. Rozdiel je práve v ich postoji k trestnej činnosti. Obžalovaná pomáha orgánom činným v trestnom konaní odhaliť trestnú činnosť, ktorú aj súd považuje za zvlášť sofistikovanú a práve na túto skutočnosť bolo potrebné prihliadnúť pri uložení trestu. Ďalší obvinení

zo skupiny sa na odhalení trestnej činnosti nijako nepodielali (niektorí sa priznali až v štádiu konania, keď vec bola objasnená).

Pokiaľ ide o uloženie peňažného trestu, obhajoba poukazuje na to, že obžalovaná ako SZČO len pred nedávnom začala vykonávať túto činnosť, pričom jej majetkové pomery sú v celku skromné. V osobnom vlastníctve má 30-ročný byt, ktorý získala darom od svojich rodičov a 10-ročné osobné motorové vozidlo strednej triedy, ktorého hodnota v súčasnosti je nulová. Poukazuje aj na to, že daňový úrad už začal s vymáhaním škody spôsobenej trestným činom. Vzhľadom na tieto okolnosti uložený peňažný trest vo výmere 10 000,- Eur je neprimeraným a nevykonateľným, nehovoriac o tom, že má určitý vek a zdravotné problémy. Názorom súdu o tom, že je zárobkovo nadpriemerne činná, nemôže súhlasiť. Nemá príjem 4000,- Eur každý mesiac, jej príjem je neistý a závisí od okolností, nehovoriac o tom, že tento príjem je „hrubý“, teda bez výšky odvodov a daní. Napokon o príjme SZČO je spoľahlivým dôkazom iba daňové priznanie, ktoré ešte vzhľadom na krátku dobu podnikania nemá.

Obhajobe sa nedá nevyjadriť k niektorým pasážam odôvodnenia rozsudku (str. 18), keď súd doslova polemizuje o tom, čo smie a nesmie odvolací súd. O tom, ako má postupovať súd prvého stupňa po vrátení veci na nové prejednanie súdom vyššieho stupňa jednoznačne upravuje § 327 Tr. por. a nie zberka zákonov z roku 1968.

Vzhľadom na doterajší život obžalovanej a na vyššie uvedené skutočnosti, navrhla, aby Najvyšší súd SR podľa § 322 ods. 3 Tr. zák. rozhodol rozsudkom a uložil obžalovanej Ing. D. A. trest odňatia slobody s podmieneným odkladom na primeranú skúšobnú dobu.

Trestný spis, sp. zn. BB-3T 26/2016, s odvolaním obžalovanej bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd alebo odvolací súd) predložený 17.12.2018.

Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku o trestoch, proti ktorým obžalovaná podala odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na základe tohto postupu zistil, že odvolanie obžalovanej Ing. D. A. je dôvodné, čo do výrokov o treste.

Na verejnom zasadnutí obhajkyňa obžalovanej zotrvala na podanom odvolaní, na ktorého obsah poukázala. Zároveň predložila vyjadrenie obžalovanej, ktorá súhlasila, aby verejné zasadnutie bolo vykonané v jej neprítomnosti. Senát odvolacieho súdu vyhlásil uznesenie, že verejné zasadnutie sa vykoná v neprítomnosti obžalovanej.

Najvyšší súd na verejnom zasadnutí oboznámil procesné strany s novo vyžiadanými správami majúce vzťah k rozhodnutiu o sankciách, ku ktorým procesné strany nemali námietky.

Prokurátor v konečnom vyjadrení navrhol odvolanie obžalovanej zamietnuť. Obhajkyňa navrhla odvolaniu jej klientky vyhovieť.

Na začiatok odvolací súd pripomína, že prvostupňový súd opakovane, už 3 krát nerešpektoval právny názor vyslovený v uzneseniach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. novembra 2017, sp. zn. 6 To 14/2016, a 15. augusta 2018, sp. zn. 6 To 5/2018 v tejto veci. Pričom nedošlo k zmene skutkového stavu, ktorá zmena by oprávňovala iný právny názor. Navyše tento súd konfrontoval svoje názory s názorom nadriadeného súdu, čo nemá zákonnú oporu, na čo upozornila aj obhajoba a nadbytočne sa zaoberal nepodstatnými skutočnosťami, pričom dôležité skutočnosti majúce vzťah k ukladaniu sankcií prehliadol. Okrem iného o tom svedčí aj to, že v preskúmanom rozsudku opätovne neopravil chyby, na ktoré bol upozornený predchádzajúcim uznesením odvolacieho súdu vo výrokovej časti rozsudku, kde pri jeho vyhlásení uviedol nesprávny rok 1017 (správne 2017). Podriadenému súdu neprislúcha hodnotiť rozhodnutie nadriadeného súdu (ako je to uvedené v dôvodoch napadnutého rozsudku, najmä na str. 12 - 18), jeho povinnosťou je ho v celom rozsahu, ak nedôjde k zmene skutkových zistení doplnením dokazovania, akceptovať (§ 327 ods. 1 Tr. por.). Pri posudzovanej tejto veci sa nemal

riadiť inými súdnymi rozhodnutiami (odkazmi na ne), ale sa mal riadiť právne záväznými pokynmi odvolacieho súdu v tejto veci. Napokon je nedôstojné uvedené rozhodnutia odvolacieho súdu založené v spise spoznámkovať svojimi úvahami, na to má slúžiť pracovná kópia rozhodnutia.

Prvostupňový súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, potrebnom na rozhodnutie v merite veci. Obžalovanú vypočul k účasti inej osoby na žalovanej trestnej činnosti. Ohľadne výroku o vine mal špecializovaný trestný súd k dispozícii vyhlásenie obžalovanej o tom, že je vinná zo spáchania skutkov uvedených v obžalobe, ktoré uznesením, aj za súhlasu prokurátora, prijal. V dôsledku toho bolo konanie voči obžalovanej vylúčené na samostatné konanie. Následne dokazovanie zameralo na rozhodnutie o sankciách. Tento postup bol vykonaný zákonom zodpovedajúcim spôsobom.

Pri rozhodovaní o výroku o vine súd prvého stupňa nepochybil, a preto tento výrok nadobudol právoplatnosť už dňa 15.11.2017. V dôsledku prijatia vyhlásenia obžalovanej o vine, nie je možné výrok o vine napadnúť odvolaním a ani dovolaním (okrem dovolania z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.), čo je zrejme z ustanovenia § 257 ods. 5 Tr. por. Odvolanie obžalovanej voči výroku o vine je preto neprípustné a najvyšší súd napadnutý rozsudok nebude tento výrok preskúmať.

Nový výrok o treste však opäť nespĺňa zákonom požadované podmienky. Odvolanie podávala iba obžalovaná, a preto v ďalšom konaní nemalo dôjsť k zhoršeniu jej postavenia, ako to vyžaduje ustanovenie § 327 ods. 2 Tr. por. Napriek tomu súd I. stupňa v napadnutom rozsudku uložil úhrnný trest odňatia slobody (o jeden mesiac nižší, ako v predchádzajúcom rozsudku) aj za použitia § 41 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., hoci v predchádzajúcom rozsudku z 28.02.2018 použil toto ustanovenie iba v odseku 1 § 41 Tr. zák. Ide jednoznačne o zhoršenie postavenia obžalovanej. Súd tak urobil vedome, pretože o tomto ustanovení, rovnako tak aj o ustanovení podľa § 327 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. obsahlo v rozhodnutí rozoberá.

Ak sa odvolací súd v predchádzajúcich uzneseniach zaoberal týmito ustanoveniami, urobil tak za účelom poukázať na pochybenia prvostupňového súdu, čo však automaticky neznamenalo, aby ich súd I. stupňa použil napriek zásade zákaz zmeny k horšiemu. Pri absencii odvolania prokurátora v neprospech obžalovaného, aj zjavné chyby (v prospech obžalovaného) v napadnutom rozsudku, už nie je možné korigovať v akomkoľvek smere v neprospech obžalovaného.

Špecializovaný trestný súd z vykonaných dôkazov, potrebných pre výrok o trestoch zistil, že obžalovaná bola v roku 2015 jedenkrát súdne trestaná (pre trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody § 160a ods. 1, ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. účinný do 31.12.2005, rozsudkom špecializovaného trestného súdu z 05.05.2015, sp. zn. 3 T 15/15, právoplatný 05.05.2015) k peňažnému trestu, ktorý zaplatila a hľadá sa na ňu, ako keby nebola trestaná. Ide o nenáležité konštatovanie a k tejto skutočnosti nemal súd I. stupňa vôbec prihliadať, keďže sa na obžalovanú hľadá, ako keby nebola trestaná. Rovnako to platí aj ohľadne cestných priestupkov spáchaných v rokoch 2011 - 2013. K tomu je potrebné uviesť aj to, že tieto skutočnosti súd nezistil z aktuálnych dôkazov, čo je zrejme z posledných zápisníc o hlavnom pojednávaní po vylúčení tejto veci na samostatné konanie.

K majetkovým pomerom obžalovanej súd prvého stupňa zistil, že je vlastníčkou 30 ročného štvorizbového bytu a 10 ročného motorového vozidla nižšej strednej triedy. Má zastúpenie v 3 podnikateľských subjektoch zapísaných do Obchodného registra s tým, že v súčasnej dobe ani jeden z nich nie je činný. Od 27.10.2017 prevádzkuje živnosť v oblasti obchodovania s realitami, z ktorej činnosti má mesačný príjem okolo 4.000,- Eur pred zdanením, teda je zárobkovo nadpriemerne činná. Uvedené oprávňuje konštatovať, že obžalovanej súčasná podnikateľská činnosť je úspešná - okrem iného sa zúčastňuje „veľkého projektu" súvisiaceho s výstavbou tržnice vo Veľkom Mederi.

Takto zistené skutočnosti svedčia skôr o tom, že majetok, ktorý obžalovaná vlastní, nemôže pochádzať z trestnej činnosti, za ktorú sa nateraz zodpovedá pred súdom. Hrubý zárobok sám o sebe nie je

nadpriemerný, ak vezmeme do úvahy jeho zdanenie, nie je ani pravidelný, lebo v tomto podnikaní je skôr na začiatku a úspešnosť v tomto smere v budúcnosti nemožno z istotou predpokladať.

Trestnú činnosť, za ktorú bola obžalovaná právoplatne uznaná vinnou, spáchala v spolupáchateľstve z ďalšími obžalovanými, ktorých trestné veci boli vylúčené na samostatné konanie a je dosť pravdepodobné, že na tomto konaní sa zúčastnili aj ďalšie doposiaľ nezistené osoby. Obžalovaní si neoprávnene uplatnili nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty (DPH) v celkovej výške 4.503.953,74 Eur, z toho 980.031,23 Eur bolo vyplatených a zostatok nebol vyplatený pre začatie daňovej kontroly. Obžalovaná na celej trestnej činnosti neparticipovala, celkový počet páchatel'ov na tejto trestnej činnosti nebol zistený, zisk si mohlo deliť 16 páchatel'ov vrátane obžalovanej, ktorá v ideálnom prípade mohla získať jednu šesťnástinu z vyplatenej sumy. Taktiež je veľmi pravdepodobné, že daňové úrady si budú uplatňovať daňové úniky, čo potvrdzuje predvolanie obžalovanej na 14.03.2018 o 10.00 hod. Daňovým úradom Bratislava, Ševčenkova 32 z 11.01.2018 pod č. 100099612/2018 v súvislosti s daňovým nedoplatkom v spoločnosti Q., s.r.o., IČO: XX XXX XXX, so sídlom W. A., ale aj správy daňových úradov k vymáhaniu daňových nedoplatkov, ako je na to poukázané nižšie.

Okrem toho najvyšší súd si vyžiadal doklady potrebné k spresneniu majetkových pomerov obžalovanej.

Zo správy o povesti z 11.04.2019 zistil, že obžalovaná je rozvedená a k pobytu je prihlásená na adrese M. V., T. XXX/X do bytového domu. Vedená je v živnostenskom registri Slovenskej republiky, v roku 2018 podala žiadosť na projekt výstavby tržnice v mene T., s.r.o., čo bolo pozastavené.

Nový odpis registra trestov z 10.04.2019 preukazuje, že obžalovaná má jeden záznam, ako je na to poukázané už vyššie.

Zo správy Daňového úradu Bratislava, Ševčenkova 32 zo 04.2019, sp. zn. 100876064/2019, vyplýva, že od obchodnej spoločnosti Q., s.r.o., IČO: XXXXXXXX, DIČ: XXXXXXXXXX, W., XXX XX Bratislava XXX, v ktorej je spoločníkom a štatutárnym orgánom - konateľom Ing. D. A., T. XXX/X, XXX XX M. V. od 12.06.2008 doteraz, v súčasnosti prebiehajú dve daňové exekučne konania:

1. pod č. 110000038938 na vymozenie daňového nedoplatku vo výške 446.343,69 Eur, odstúpené na exekúciu vykonateľným výkazom daňových nedoplatkov č. 9102309/5/3073508/2012 z 23.10.2012, ktorým je odstúpený daňový nedoplatok vyrubený rozhodnutím Daňového úradu Bratislava č. 9102405/1/406632/2012 z 08.03.2012, so splatnosťou 12.07.2012 - dodatočný platobný výmer na dani daň z pridanej hodnoty za marec 2009 vo výške 446.343,69 Eur.

2. pod č. 110000060582 na vymozenie daňového nedoplatku vo výške 325.405,36 Eur, odstúpené na exekúciu vykonateľným výkazom daňových nedoplatkov č. 9102310/5/2175110/2013 z 24.05.2013, ktorým je odstúpený daňový nedoplatok vyrubený rozhodnutím Daňového úradu Bratislava č. 9102405/1/406711/2012 z 08.03.2012, so splatnosťou 12.07.2012 - dodatočný platobný výmer na dani daň z pridanej hodnoty za apríl 2009 vo výške 325.406,69 Eur.

V oboch prípadoch, napriek rozhodnutiam správcu dane o začatí daňových exekučných konaní z 28.11.2012 a 14.11.2013 prikázaním pohľadávky z účtu bánk (Všeobecnej úverovej banke, a.s., a UniCredit Bank Slovakia, a.s.), vydaním daňových exekučných výziev z 19.12.2012 a 05.12.2013 doručených zástupcovi daňového dlžníka K., s.r.o., Q., XXX XX A. a vydaním daňových exekučných príkazov z 10.07.2013 a 17.01.2014, neboli doposiaľ vymožené žiadne peňažné prostriedky.

K dnešnému dňu, t.j. 11.04.2019 je aktuálny stav daňových nedoplatkov vo výške 1.235.158,45 Eur, z toho na dani z pridanej hodnoty vo výške 1.235.038,45 Eur, na dani z príjmov právnickej osoby vo výške 60,00 Eur a pokuty vo výške 60,00 Eur.

Stav majetku - daňový dlžník nevlastní žiaden hnutel'ný a nehnuteľný majetok na území Slovenskej republiky. Daňový dlžník má stále vedený účet v UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s.,

so stavom ku dňu 05.03.2019 vo výške 9,36 Eur a výška rezervácii - nariadených exekúcii 772.153,45 Eur.

Zo správy Daňového úradu Trnava, pobočky Dunajská Streda zo 16.04.2019, sp. zn. 100898517/2019, a overených kópií daňových priznaní k dani z príjmov fyzickej osoby za zdaňovacie obdobie 2017 a 2018, vyplýva, že obžalovaná ako živnostníčka mala za uvedené obdobia príjmy v celkovej sume 8.000,- Eur, z toho výdavky celkom 5.635,83 Eur a zisk celkom 2.364,17 Eur.

U obžalovanej prvostupňový súd zistil dve poľahčujúce okolnosti podľa § 36 j/, písm. l/ Tr. zák., a to že sa priznala k spáchaniu trestnej činnosti a viedla riadny život.

Príťažujúcu okolnosť, vzhľadom na právny názor odvolacieho súdu, vypustil. Súd I. stupňa si však neodpustil opakované konštatovanie v rôznych variáciách, že obžalovaná sa správala sofistikovaným spôsobom štátnej úradníčky. K tomu treba uviesť, že obžalovaná v dobe skutku už nebola riaditeľkou daňového úradu, využila však pri tom nadobudnuté praktické a teoretické znalosti. Táto skutočnosť však nemôže zvyšovať mieru jej zavinenia do takej miery, aby vylučovala uloženie sankcie, nespojenej s jej výkonom. Nemôže eliminovať všetky ostatné skutočnosti - priaznivé okolnosti do takej miery, aby mala horšie postavenie ako niektorí ostatní obžalovaní, ktorí už za túto trestnú činnosť boli postihnutí.

Prvostupňový súd realizoval aj pokyn odvolacieho súdu ohľadne použitia § 39 ods. 1, ods. 2 písm. e/, ods. 3 písm. d/ Tr. zák., teda že obžalovaná sa významnou mierou podieľala na objasnení prejednávanej trestnej činnosti.

Konštatované platí o to skôr, že aj prokurátor opakovane v záverečných rečiach navrhoval obžalovanej uložiť trest odňatia slobody s podmieneným odkladom, a to vzhľadom na podiel obžalovanej na objasnení nielen prejednávanej trestnej činnosti, ale aj nezákonnej činnosti osôb v iných trestných veciach. Prokurátor napriek tomu, že špecializovaný trestný súd obžalovanej opakovane uložil, v rozpore s jeho návrhom v rámci záverečnej reči, nepodmienený trest odňatia slobody, odvolanie v tomto smere v prospech obžalovanej nepodal. Súd prvého stupňa za daného stavu mal prihliadať na tento návrh prokurátora, ktorý mal nepochybne viac znalostí z objasňovania tejto trestnej veci, ale aj z ďalších trestných vecí v prípravnom konaní a v konaní pred súdmi, ktoré spolu súviseli a obžalovaná výpoveďami prispela k ich objasneniu. Napokon to bolo dôvodom, prečo prokurátor navrhol obžalovanej uložiť podmienený trest odňatia slobody. Nelogický je preto aj konečný návrh prokurátora, keď na verejnom zasadnutí navrhol odvolanie obžalovanej zamietnuť.

Súd I. stupňa tento návrh neakceptoval a ignoroval aj odvolaciu argumentáciu obžalovanej. Uloženie nepodmieneného trestu odôvodňoval, okrem iného aj tým, že minimalizoval význam usvedčujúcich výpovedí obžalovanej, konštatovaním, že nimi nijako zvlášť neobjasňovala fiktívny charakter účtovných operácií a neusvedčovala spoluobžalovaného, nejde preto o plnohodnotné prispievanie k odhaleniu pravdy. Ide o nepodložený záver, rovnajúci sa k hypotetickému tvrdeniu, čo odporuje aj návrhu prokurátora. Okrem toho odvolací súd odkazuje na predchádzajúce odôvodňujúce časti uznesení, ktorými zrušil predchádzajúce rozsudky v tejto veci, pretože tam uvedené skutočnosti ohľadne ukladania trestov, preukazujú zákonný spôsob pri rozhodovaní sankcií.

Uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 39 mesiacov so zaradením pre jeho výkon do ústavu s minimálnym stupňom strázenia, je značne neprimeraný, vzhľadom na skutočnosti uvedené vyššie a nesprávne diferencovaný k ostatným spoluobžalovaným (§ 34 ods. 5 písm. a/, písm. b/ Tr. zák.).

Uloženie peňažného trestu vo výmere 10 000,- Eur a pre prípad, že by mohol byť jeho výkon úmyselne zmarený, bol jej uložený aj náhradný trest odňatia slobody v trvaní 10 mesiacov, nereflektuje zárokové a majetkové pomery obžalovanej (§ 57 ods. 1 Tr. zák.), ale ani potreby štátu na vymoženie daňového nedoplatku (§ 56 ods. 5 Tr. zák.). Okrem toho je aj neprimeraný k miere zavinenia jednotlivých spoluobžalovaných, ktorým tento druh trestu nebol vôbec uložený. Obžalovaná podľa skutkov nebola organizátorom, objednávateľom a ani návodcom, bola spolupáchateľom na

nižšom - strednom stupni zločineckej skupiny a v tomto postavení spáchala skutky uvedené v rozsudku špecializovaného trestného súdu z 28.10.2016, sp. zn. BB - 3 T 26/2016, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15.11.2017, sp. zn. 6 To 14/2016. Zanedbateľná nie je ani doba, ktorá uplynula od spáchania trestných činov (od januára 2008 do júna 2010) a od začatia trestného stíhania do súčasnej doby, ktorá v tomto prípade je už cca 8 rokov, na čom obžalovaná nemá podiel, k čomu musel odvolací súd taktiež prihliadnuť.

Vyjadrené viedlo odvolací súd k zrušeniu napadnutého rozsudku vo výroku o trestoch v zmysle § 321 ods. 1 písm. d/, písm. e/, ods. 3 Tr. por. na podklade § 322 ods. 3 Tr. por. Najvyšší súd zároveň sám rozhodol rozsudkom tak, že s ohľadom na už uvedené, pri nezmenených výrokoch o vine obžalovanej z rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, z 28. októbra 2016, sp. zn. BB-3 T 26/2016, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. novembra 2017, sp. zn. 6 To 14/2016, obžalovanú Ing. D. A. za to odsúdil podľa § 277 ods. 4, § 36 písm. j/, písm. l/, § 38 ods. 2, ods. 3, ods. 8, § 39 ods. 1, ods. 2 písm. e/, ods. 3 písm. d/, § 41 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 (troch) rokov. Podľa 49 ods. 1 písm. a/, § 51 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. uložený výkon trestu odňatia slobody obžalovanej podmienčne odložil s probačným dohľadom nad jej správaním v skúšobnej dobe, ktorú určil na 5 (päť) rokov.

Súčasne obžalovanej podľa § 51 ods. 3 písm. c/, písm. d/, ods. 4 písm. d/, písm. k/, ods. 5 Tr. zák. uložil počas skúšobnej doby: obmedzenia v podobe zákazu - stretávať sa s osobami, ktoré boli spolupáchateľmi alebo účastníkmi na trestnom čine, - vstupu na vyhradené miesta alebo priestory, na ktorých trestný čin spáchala, povinnosti v podobe príkazu - zaplatiť časť svojho daňového dlhu spôsobený neoprávnenými uplatnenými nárokmi na odpočet dane z pridanej hodnoty pri páchaní trestnej činnosti podľa vyčíslenia príslušného daňového úradu, - dostaviť sa v určenom čase na príslušný útvar Policajného zboru určený podľa miesta pobytu, v odôvodnených prípadoch aj opakovane, - strpieť nad sebou kontrolu vykonávanú probačným a mediačným úradníkom. Podľa § 51 ods. 6 Tr. zák. skúšobná doba podľa ods. 2 sa nevzťahuje na výkon ostatných trestov uložených popri probačnom dohľade.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedeného rozhodol tak, ako to vyplýva z výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.